

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
ZENIČKO - DOBOJSKI KANTON  
KANTONALNI SUD U ZENICI  
Broj: 43 0 P 241556 25 Gž  
Zenica, 17.12.2025. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudaca: Ljilje Subašić, kao predsjednice vijeća, Nedeljke Mađar-Ramljak i Srećka Kokor, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. Š. iz Z., ..., zastupan po punomoćniku Amer Gičević, odvjetnik iz Zenice, protiv tužene T. Š. iz Z., ..., zastupane po punomoćnici Hanadi Salkica, odvjetnik iz Zenice, radi isplate iz osnova bračne tečevine v.s. 7.061,75 KM, i utvrđenja bračne stečevine po protivtužbi, v.s. 31.000,00 KM odlučujući po žalbi tužene podnesenoj protiv presude Općinskog suda u Zenici, broj: 43 0 P 241556 24 P od 24.10.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.12.2025. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba se odbija i prvostupanjska presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka sastava odgovora na žalbu u iznosu 1.769,04 KM, kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom, stavkom prvim obvezana je tužena da tužitelju isplati iznos od 9.778,76 KM sa zakonskom zateznom kamatom i to: na iznos od 141,23 KM počev od 01.01.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.02.2020. godine na iznos od 141,23 KM počev od 01.03.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.04.2020. godine, na iznos od 141,23 KM, počev od 01.05.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.06.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.07.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.08.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.09.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.10.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.11.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.12.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.01.2021. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.02.2021. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.03.2020. godine, na iznos od 141,23 KM počev od 01.04.2020. godine, na iznos od 7.491,18 KM počev od 20.04.2020. godine pa sve do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 6.464,63 KM, a u roku od 30 dana, a preostali dio zahtjeva tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 516,00 KM.

Stavkom drugim prvostupanjske presude, odbijen je protivtužbeni zahtjev tužene kojim traži da se utvrdi da nekretnine stečene po osnovu Darovnog ugovora OPU IP-2017-392 od 27.12.2017. godine sa udjelom od  $\frac{1}{4}$  suvlasništva i suposjeda na k.č. n.p. 340 zvana Podbrižak, kuća i zgrada od 77 m<sup>2</sup> i dvorište od 344 m<sup>2</sup>, ukupno 421 m<sup>2</sup>, k.č.n.p. 341/1 Podbrižak njiva 3 klase u površini od 2021 m<sup>2</sup>; k.č. n.p. 341/2 zvana Podbrižak voćnjak 2 klase u površini od 755 m<sup>2</sup>, upisane u Posjedovnom listu 472 KO ..., a kojim nekretninama po starom premjeru odgovara k.č. s.p.148/1 oranica Podbrižak od 3360 m<sup>2</sup> upisana u zk ul.612 KO ..., predstavljaju bračnu stečevinu T. Š. i S. Š. sa  $\frac{1}{2}$  udjela, pa slijedom navedenog tužiteljici pripada pravo

suvlasništva i suposjeda na suvlasničkom udjelu t odnosno 1/8 udjela na nekretninama iz zk ul. 612 KO s.p. Lokvine, te na nekretninama iz Posjedovnog lista 472 KO ... upisanim u Katastru Grada Zenica, kao i da joj tužitelj/protivtuženik nadoknadi troškove postupka u iznosu od 7.130,75 KM, a u roku od 30 dana, kao neosnovan.

Protiv navedene presude, tužena po iskazanom punomoćniku, blagovremeno je izjavila žalbu zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostupanjska presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev tužitelja (stavak I), a usvoji protivtužbeni zahtjev tužene (stavak II) i obveže tužitelj da tuženoj nadoknadi troškove postupka prema troškovniku u spisu uvećane za troškove žalbe u iznosu 5.040,00 KM ili iste dosudi razmjerno uspjehu u sporu.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava navode žalbe u cijelosti, sa prijedlogom da se žalba odbije kao neosnovana uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbu iznos od 1.769,00 KM.

Pošto je ispitao pobijanu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbom, u granicama razloga navedenih u žalbi i po službenoj dužnosti u smislu članka 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio sljedeće:

Žalba tužene nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tužena isplati ukupan novčani iznos od 9.778,76 KM sa zakonskom zateznom kamatom kako je navedeno u izreci, a što predstavlja ½ dijela obveza po kreditu kod Raiffeisen banke, broj govora 2800197741 od 31.10.2016. godine (podignutim za vrijeme trajanja bračne zajednice) koji je tužitelj otplaćivao, te u cijelosti otplatio, kao i da mu nadoknadi troškove postupka, sve u roku od 30 dana (tužbeni zahtjev opredijeljen na glavnoj raspravi nakon provedenog vještačenja, uloženom podnesku od 15.09.2025.godine) kao i protivtužbeni zahtjev tužene da se utvrdi da bračnu tečevinu tužitelja i tužene sa udjelima ½ čini i dio nekretnina koje je tužitelj stekao Ugovorom o darovanju OPU IP-2017-392 od 27.12.2017. godine uz naknadu troškova postupka (uloženoj na pripremnom ročištu 15.04.2025.godine, podnesak) .

Suprotno žalbi, tužene/protivtužiteljice, prvostupanjski sud je pravilno postupio kada je tužbenom zahtjevu tužitelja udovoljio i obvezao tuženu da tužitelju isplati iznos od 59.778,76 KM sa zakonskom zateznom kamatom kako je navedeno u izreci (stavak prvi) a protivtužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja da bračnu tečevinu parničnih stranaka čini udio koji je tužitelj stekao po Ugovoru o darovanju OPU IP-2017-392 od 27.12.2017. godine, odbio kao neosnovan, dajući pri tom jasne činjenične i pravne razloge koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, jer imaju uporište u pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni materijalnog prava iz članka 250., 251., 252., 254. i 262. Obiteljskog zakona („Službene novine F BiH“, broj: 35/05, 41/05 i 31/14) i odredbi članka 277. Zakona o obveznim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, „Službeni list R BiH“, br. 2/92, 13/93, 13/94 i „Službene novine F BiH“, br. 29/03 i 42/11).

Razlozi o tome zašto je odlučeno kao u izreci presude dati su na stranama 2. - 10. obrazloženja prvostupanjske presude. Radi se o jasnim razlozima koji su u potpunom skladu s činjeničnim utvrđenjima i rezultatima dokaznog postupka koje kao pravilna prihvata i ovaj sud jer sadrže sve elemente propisane odredbom članka 191. stavak 4. Zakona o parničnom

postupku. U razlozima presude nema nikakvih nejasnoća, proturječnosti, niti postoji proturječnost između tih razloga i izvedenih dokaza.

Prvostupanjski sud je na temelju dokaza koje su stranke izvele i smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, sukladno članku 7. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, te njihovom slobodnom ocjenom sukladno članku 8. i 123. stavak 2. istog Zakona utvrdio, a što nije ni bilo sporno među parničnim strankama da su parnične stranke zaključile brak 06.03.2012. godine, da je brak parničnih stranaka razveden Presudom Općinskog suda u Zenici broj 43 0 P 172823 19 P od 17.12.2019. godine, da su za vrijeme trajanja bračne zajednice tužitelj kod Raiffeisen banke dana 30.10.2016. godine podigao kredit u iznosu 22.500,00 KM ( Ugovor br. 2800197741 o dugoročnom nenamjenskom kreditu od 31.20.2016. godine, Otplatni plan kredita Raiffeisen Bank dd Zenica, Sektor poslova sa stanovništvom od 31.10.2016. godine, Otplatni plan – Izvještaj za klijenta, Raiffeisen Bank od 31.10.2016. godine), da prema otplatnom planu jedan dio kredita je otplaćen u tijeku trajanja braka, dok je na dan razvoda braka, odnosno 17.12.2019. godine dug po navedenom kreditu iznosio 17.520,45 KM, a koji iznos duga je tužitelj u cijelosti izmirio na način da je iznos od 4.519,52 KM otplatio putem trajnog naloga tako što je mjesečno otplaćivao iznos od 282,47 KM, a ostatak iznosa od 14.982,32 KM uplatom koju je izvršila Addiko banka sa odobrenog kredita broj SACL2104811 od 19.04.2021. godine, a kako to proizilazi i iz nalaza i mišljenja vještaka financijske struke Diane Softić 25.07.2025. godine, izloženog na glavnoj raspravi dana 25.09.2025. godine i danih jasnih i valjanih odgovora po pitanjima i primjedbama stranaka, a koji nalaz i mišljenje prvostupanjski sud prihvata kao stručan i objektivan i na osnovu koga je tužitelj i opredijelio tužbeni zahtjev potražujući ½ dijela od tužene.

Nadalje iz stanja spisa nesporno proizlazi da je tužitelj sa svojim sestrama naslijedio nekretnine upisane u p.l. br. 472 KO ..., te da je svoj nasljedni dio sestra tužitelja S. Č. poklonila tužitelju dio od ¼ u nekretninama koje naslijedila iza svog oca M. Š., a upisane su u p.l. br. 472 KO ...označene kao k.č. br. 340 zvana Podbrižak, kuća i zgrada od 77 m<sup>2</sup> i dvorište od 344 m<sup>2</sup>, ukupno 421 m<sup>2</sup>, k.č. br. 341/1 Podbrižak njiva 3 klase u površini od 2021 m<sup>2</sup> i k.č. br. 341/2 zvana Podbrižak voćnjak 2 klase u površini od 755 m<sup>2</sup>, kojima po starom premjeru odgovaraju nekretnine označene kao k. Č. Br. 148/1 oranica Podbrižak od 3360 m<sup>2</sup> upisana u zk ul.612 KO ..., da je navedenim ugovorom u članku 9. stavak 1. alineja 4. ugovoreno je da će se dio u nekretninama stečen po predmetnom ugovoru smatrati posebnom imovinom obdarenog, dakle, tužitelja, suglasno volji darovateljice, te da je darovateljica Izjavom sastavljenom kod notara Belme Bektaš br OPU-IP:282/2025 od 28.04.2025. godine jednostrano raskinula darovni ugovor.

Kod ovakvog stanja prvostupanjskog spisa prvostupanjski sud pravilno zaključuje da neotplaćeni iznos kredita nakon prestanka bračne zajednice (brak parničnih stranaka razveden Presudom Općinskog suda u Zenici broj 43 0 P 172823 19 P od 17.12.2019. godine), a koji neotplaćeni dio u ukupnom iznosu 17.520,45 KM nakon prestanka braka, a kako to proizlazi iz dokaza u spisu i nalaza i mišljenja vještaka financijske struke jeste teret bračne stečevine koji snose oba bračna partnera na jednake dijelove, te isplatom preostalog duga od jednog bračnog partnera-tužitelja, on je ujedno ispunio i obvezu drugog bračnog druga-tužene, pa isplatelj ima pravo tražiti povrat ½ iznosa kao dospjele obveze drugog bračnog partnera, a kako to pravilno zaključuje i prvostupanjski sud, slijedom čega se žalbeni navodi tužene pokazuju neosnovanim.

Nisu osnovani niti žalbeni navodi tužene u pogledu istaknutog prigovora zastare potraživanja tužitelja smatrajući da je potraživanje tužitelja zastarilo u smislu odredbi članka 362. Zakona o obveznim odnosima.

Naime, odredbom članka 372. Zakona o obveznim odnosima određeno je da potraživanja povremenih davanja koja dospijevaju godišnje ili u kraćim razmacima vremena (povremena potraživanja) bilo da se radi o sporednim i povremenim potraživanjima kao što je potraživanje kamata, bilo da se radi o takvim povremenim potraživanjima u kojima se iscrpljuje samo pravo kao što je potraživanje uzdržavanja zastarijevaju u roku od 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, dok odredbom članka 373. istog Zakona određeno je da samo pravo iz kojeg proističu povremena potraživanja zastarijevaju za 5 godina računajući od dospelosti najstarijeg neispunjenog potraživanja poslije kog dužnik nije vršio davanja.

Tužitelj podnesenom tužbom potražuje  $\frac{1}{2}$  neotplaćenog iznosa kredita, a koji kredit je tužitelj u mjesečnim ratama otplaćivao, na dan razvoda braka, odnosno 17.12.2019. godine dug po navedenom kreditu iznosio 17.520,45 KM, a koji iznos duga je tužitelj u cijelosti izmirio u periodu od 17.12.2019. godine do 19.04.2021. godine, po prestanku bračne zajednice, te prvostupanjski sud je pravilnom ocjenom izvedenih dokaza odlučio o tužbenom zahtjevu tužitelja, i pravilno cijenio istaknuti prigovor zastare jer od dana otplate cjelokupnog duga odnosno pod prestanka bračne zajednice, pa do podnošenja tužbe 09.02.2024. godine nije protekao rok iz članka 371. Zakona o obveznim odnosima, (radi se o regresnom potraživanju prema tuženoj, a ne otplati potraživanja dospjelih rata prema davatelju kredita) a ne mogu se prihvatiti niti navodi da je opredijeljen tužbeni zahtjev 28.05.2025. godine do kada bi se računao rok zastare, obzirom da tužitelj je tužbom ustao 09.02.2024. godine, a preciziranje tužbenog zahtjeva je samo u visini, u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka, čime se žalbeni navodi tužene u cijelosti pokazuju neosnovanim (pravni stav Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda FBiH od 12.06.2019. godine u predmetu broj: 43 0 P 127257 18 Rev).

Naime, kako je već naprijed navedeno na osnovu odredbe članka 251. stavak 1 Obiteljskog zakona bračnu stečevinu čini imovina koju su braćni partneri stekli radom u vrijeme trajanja bračne zajednice, kao i prihodi iz iste, dok odredbom članka 254 stavak 2 istog zakona određeno je da posebna imovina je imovina koju braćni partneri steknu po pravnom osnovu drugačijem od navedenog.

Stoga neosnovani su navodi žalbe tužene, kojom osporava prvostupanjsku odluku u dijelu odluke kojom je odbijen protivtužbeni zahtjev tužene da bračnu tečevinu predstavlja sa udjelima  $\frac{1}{2}$  nekretnina, odnosno suvlasnički dio od  $\frac{1}{4}$  na k.č. n.p. 340 zvana Podbrižak, kuća i zgrada od 77 m<sup>2</sup> i dvorište od 344 m<sup>2</sup>, ukupno 421 m<sup>2</sup>, k.č.n.p. 341/1 Podbrižak njiva 3 klase u površini od 2021 m<sup>2</sup>; k.č. n.p. 341/2 zvana Podbrižak voćnjak 2 klase u površini od 755 m<sup>2</sup>, upisane u Posjedovnom listu 472 KO ..., a kojim nekretninama po starom premjeru odgovara k.č. s.p.148/1 oranica Podbrižak od 3360 m<sup>2</sup> upisana u zk ul.612 KO s.p. ..., a koji udio je predmet Ugovora o darovanju OPU IP-2017-392 od 27.12.2017. godine, kojim ugovorom člankom 9. stavak 1. alineja 4. ugovoreno je da će se dio u nekretninama stečen po predmetnom ugovoru smatrati posebnom imovinom obdarenog, dakle, tužitelja, to i po mišljenju ovoga suda nisu se stekli uvjeti da se tuženoj u konkretnom pruži pravna zaštita, jer navedena nekretnina predstavlja posebnu imovinu tužitelja, a kako i prvostupanjski sud pravilno zaključuje, dajući jasno i valjano obrazloženje.

Dakle, u postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude, prvostupanjski sud je potpuno i pravilno utvrdio sve relevantne činjenice na koje je pravilno primijenio materijalno

pravo i donio pravilnu i zakonitu odluku, a da pri tome nije došlo do povreda odredaba parničnog postupka, iz članka 209. stavak 2. točka 2., 3., 8., 9., 12. i 13. Zakona o parničnom postupku koje se odnose na stranačku sposobnost i zastupanje i na koje sud pazi po službenoj dužnosti.

Što se tiče odluke suda o dijelu troškove postupka, obzirom da se radi o primjeni materijalnog prava, ovaj sud nije šire obrazlagao istu, jedino konstatira da je pravilna i zakonita odluka prvostupanjskog suda i po ovom pitanju i pravilno pozivanje prvostupanjskog suda na odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku.

Trošak koji potražuje tužitelj za davanje odgovora na žalbu tuženika sa PDV-om u iznosu od 1.769,04 KM za ishod ovog žalbenog postupka nije bio potrebit i neophodan, a podnošenje odgovora na žalbu nije ni obvezno u smislu odredbi članka 214. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, zbog čega je sa istim odbijen.

Stoga, kako ne stoje ni ostali žalbeni razlozi koje ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih člankom 231. Zakona o parničnom postupku, a niti razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, sukladno odredbi članka 226. istog Zakona, to je valjalo žalbu tuženika odbiti kao neosnovanu i prvostupanjsku presudu potvrditi.

Predsjednica vijeća  
Ljilja Subašić